เที่ยวทั่วไทยไปกับเชลล์

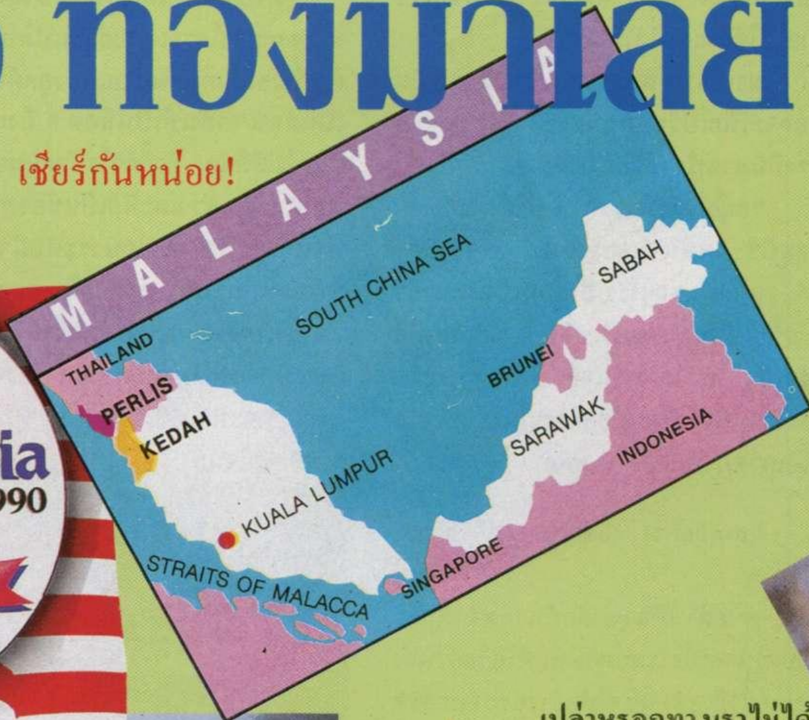

1990 ท่องมาเลย์

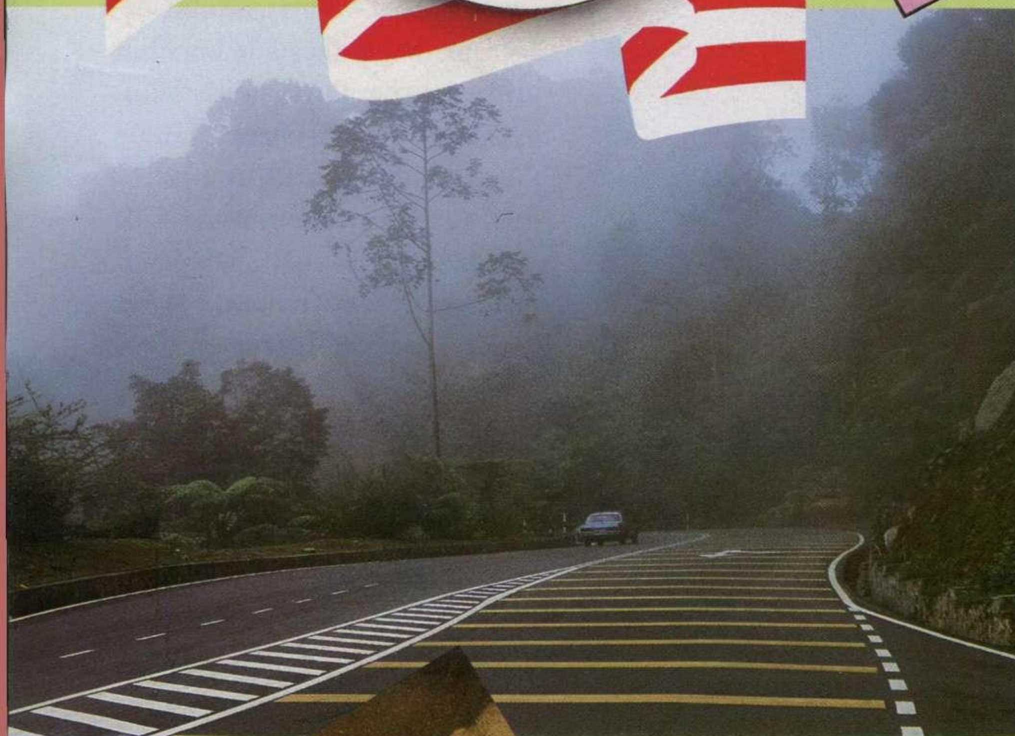
Visit Malaysia Year....เชียร์กันหน่อย เอ้า เชียร์กันหน่อย!

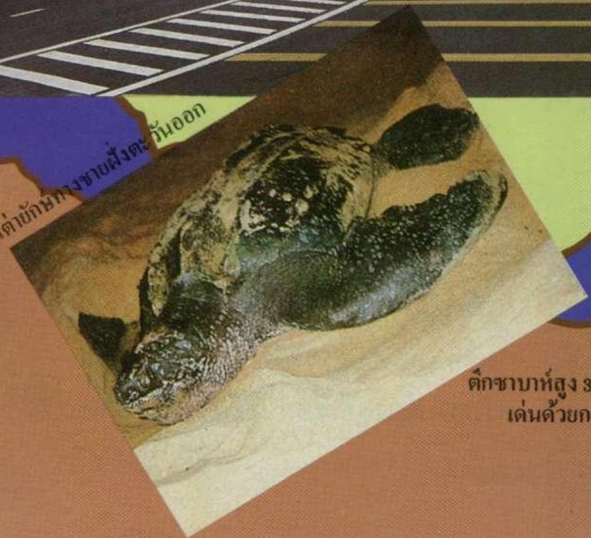

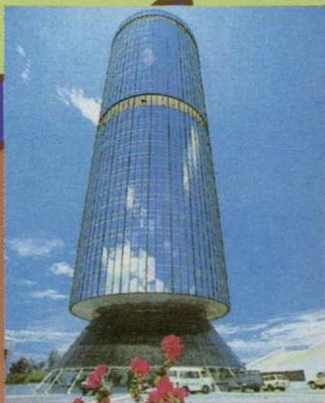
เปล่าหรอกทางเราไม่ได้ถูกเชิญจากสายการบินมาเลเซียน แอร์ไลน์ หรือสถานทูตมาเลเซีย หรือการท่องเที่ยวแห่งประเทศมาเลเซียแต่ประการใดเลยไม่ได้ถูกขอร้องแกมบังคับให้*เชียร์กันหน่อย*แบบที่โปรยหัวเอาไว้ แต่จับพลัดจับผลูอย่างไรก็เหลือจะเดา เพราะเผอิญได้ไปเยือนมาเลย์เอาช่วงที่เขาโปรโมทปีท่องเที่ยวเป็นเดือนแรกของปีพอดี จึงได้พบเห็นถนนหนทางที่ถูกปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นไปอีกจากรัฐบาลบ้านเขา รวมทั้งสายการบินไทย สายการบินแห่งชาติที่ดูจะแน่นเป็นพิเศษในเที่ยวบินกรุงเทพฯ-กัวลาลัมเปอร์ เหตุที่มิได้สนับสนุนให้พรรคพวกขับรถไปเที่ยวด้วยตัวเองครั้งนี้ ก็เพราะสองคนในคณะของเราเคยเที่ยวมาเลย์แบบขับรถล่องลงจากกรุงเทพฯมาแล้ว จึงขอเปลี่ยนบรรยากาศให้เข้ากับระยะเวลาในการเดินทางที่สั้นลง ถือเป็นการประหยัดเวลาได้ดีทีเดียว

สายหมอกใกล้เที่ยงบนเกนติ้ง

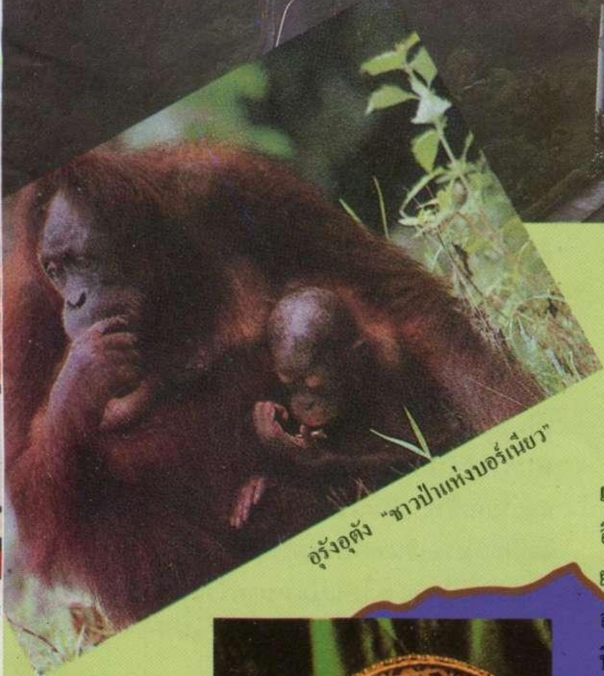
เต่ายักษ์ทางชายฝั่งตะวันออก

ตึกซาบาห์สูง 30 ชั้น
เด่นด้วยกระจก

มุมสูงจากที่พักไฮแลนด์

อุรังอุตัง "ชาวป่าแห่งบอร์เนียว"

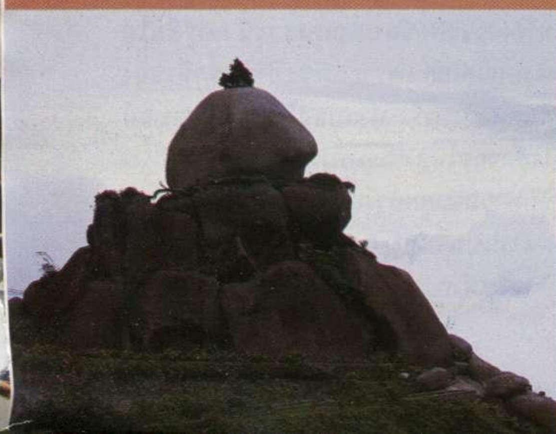
อนุสาวรีย์แห่งชาติ

ทีจี 415 เก้านาฬิกาตรงตามเวลาท้องถิ่น **เอื้องหลวง** พาเรา 4 ชีวิตท่ามกลางกรุ๊ปทัวร์อีกร้อยกว่าคนลัดฟ้าสู่อ่าวไทย ไม่ทันอาหารย่อยกัปตันประจำเครื่องแอร์บัสลำนี้ออกอากาศเหมือนเป็นไกด์ในตัวชวนให้ชม**เกาะปีนัง เกาะลังกาวี** เมื่อเครื่องลดระดับลงเพื่อให้ผู้โดยสารมีโอกาสทัศนามุมสูงกันบ้าง จากนั้นก็เลียบแหลม**มาลายู** อีกสักครู่ลดระดับต่ำสุดแตะรันเวย์เพื่อเทียบลงจอดของ**สนามบินสุบัง กัวลาลัมเปอร์** ท่ามกลางอุณหภูมิ 29°C พร้อมคำเตือนว่ามีเมฆมากจากปากกัปตัน เพราะช่วงนี้มาเลย์ก็เหมือนทางใต้ของเมืองไทยที่ฝนจะมาเยือนเป็นระลอก แต่โชคดีที่อากาศไม่ร้อนนัก เวลาท้องถิ่น 11.55 แก่กว่าที่เมืองไทยอยู่ 1 ชั่วโมงเต็ม แพลนกันว่าจะค้างที่กัวลาลัมเปอร์ในเมืองสัก 1 คืน ต่อจากนั้นก็จะจ้างรถขึ้น**เกนติ้งไฮแลนด์** โรงแรมและคาสิโนบนเขาอันลือเลื่องของมาเลย์ แต่เกี่ยวกับที่พักในเมืองคืนนี้คงจะต้องคลำหากัน เหตุเพราะไม่ได้จองล่วงหน้า จึงตั้งหน้าถามดะตั้งแต่ยังไม่ลงจากเครื่องได้ความจากพวกพนักงานต้อนรับบนเครื่อง ที่ท่าทางมีอัธยาศัยไมตรีดีมาก อีกอย่างหนึ่งพูดภาษาเดียวกันรู้เรื่อง เธอบอกว่า ปกติแล้วพวกลูกเรือการบินไทย

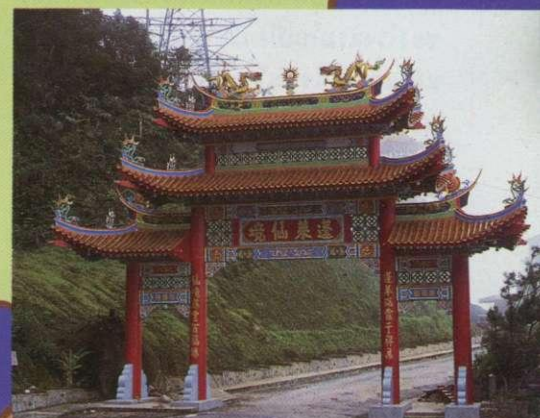

"อูลัม" อาหารรสเผ็ดของมาเลย์

ภูลูกนี้สวยแปลก

วัดจีนบนสันเขาสู่เกนติ้ง

พระบรมมหาราชวัง

ตึกรัฐสภาโดดเด่นบนเนินเขา

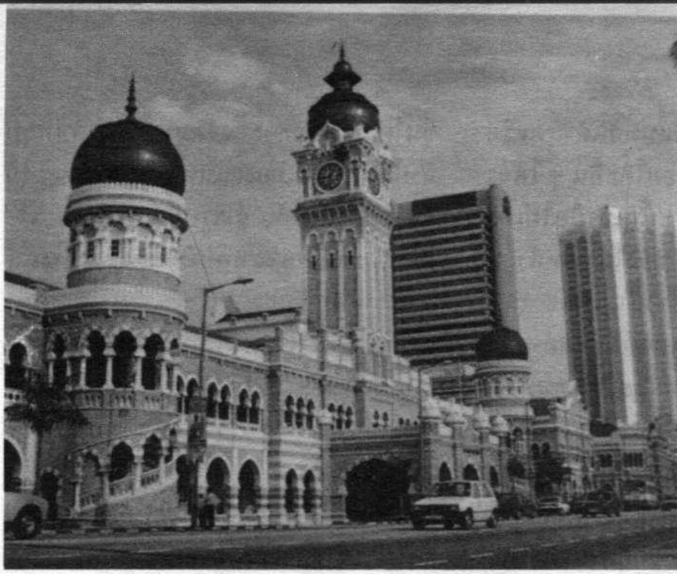
ป้ายส่งเสริมการท่องเที่ยวใจกลางกรุง

ไม่ค่อยได้พักค้างที่กัวลาลัมเปอร์กัน นอกจากบินไปและกลับในวันเดียว แต่มีพวกเคยมาพัก มาเที่ยว อยู่ที่โรงแรมสุบัง แอร์พอร์ตนี่เอง โรงแรมเขาก็ใช้ได้ สะอาดเหมือนกัน แต่ผีดุ ทุกคนในกลุ่มพากันร้องไอ้หยา มองไปข้างหลังเห็นผู้โดยสารทำหน้าเบ้หลายคน ก็พอจะรู้ว่าเป็นคนไทยด้วยกันทั้งนั้น หมดหนทางเข้าไม่รู้จะถามข้อมูลจากไหน จึงต้องพึ่งเคาน์เตอร์อินฟอร์เมชั่น (Hotel Reservation) พนักงานเชื้อสายจีนหน้าตาสวย ก็ยื่นลิสต์ของโรงแรมในเมืองให้ชมราคาเป็นขวัญตา แล้วแต่ชอบใจอันไหนก็จอง และเช็คอินได้เลย แต่เป็นราคาที่เราไม่ค่อยจะพอใจเท่าไร จึงต้องพึ่งปากถามไถ่พนักงานการบินไทยประจำแอร์พอร์ตที่นั่น ทีแรกคิดว่าคนไทยก็เลยพูดจ้อคล่องคอ แต่ก็ต้องขอโทษเมื่อเขาบอกเขาเป็นคนท้องถิ่น ข้อมูลที่ได้จึงดีมากคือ เราตัดสินใจพักที่**โรงแรมเคแอลเมอร์ลิน** ไม่ไกลจากไชน่าทาวน์ และย่านกลางเมือง นั่งแท็กซี่ที่แสนจะถูกของมาเลย์ก็ไม่ถึง 20 บาทดีนัก (ต้องยอมรับทีเดียวว่าแท็กซี่ที่นี่ถูกมาก ถูกจนน่านั่งทุกเที่ยวจริง ๆ) คิดสะระตะแล้วห้องพักคืนละ 100 เหรียญ ตกเหยียบพันบาทนั้นไม่แพงเลย

เพิ่งจะรู้ว่าการเดินทางด้วยเครื่องบินในเวลาชั่วโมงกว่า ๆ เพื่อข้ามบ้านข้ามเมืองมาเช่นนี้ ไม่ทำให้เหนื่อยเมื่อยล้า ประหยัดเวลาและพลังงานจริง ๆ เข้าที่พักได้เป็นเวลาไม่ถึงบ่ายโมงดี ไม่มีอะไรที่ทำแล้วดีไปกว่าการจองตั๋วทัวร์ในเมืองสักครึ่งวัน ที่นี่เขามีทัวร์ 2 รอบและ 2 รายการ ให้เลือกคือ 9 โมงเช้า และบ่ายสองโมง จะเป็นทัวร์ในเมือง หรือรอบเมืองก็สุดแท้แต่ เราเลือกเอาอย่างแรกเพราะอยากเห็นความศิวิไลซ์ของบ้านเมืองเขา และก็ชินตาถ้าจะเปรียบเทียบเอากับเมืองฟ้าอมรของเราด้วย สำหรับรอบนอกนั้นรายการทัวร์บ่งบอกไว้ว่า สถานที่ที่น่าเที่ยวมีตั้งแต่ ผ่านสถานทูต โรงงานทำผ้าบาติก ถ้ำบาตู หมู่บ้านมาเลย์ อนุสาวรีย์-แห่งชาติ รัฐสภา อุตสาหกรรมถ้วยชาม และสวนยางพาราอันเลื่องชื่อของเขา

มาถึงนี่แล้วก็เลือกท่องรอบในก่อนดีกว่า อัตราค่าที่แขกมาเลย์จะพาไปเปิดหูเปิดตานั้นคิดไม่แพง 3 ชั่วโมง 22 เหรียญมาเลย์ต่อหัว (คนละ 200 กว่าบาท) ยัดตัวเข้าไปในรถตู้กลางเก่ากลางใหม่ที่ตัวถัง แต่ภายในคงจะคิดเครื่องทำความร้อนอย่างดี ผสมกลิ่นแขกหน่อย ๆ จึงทำให้ทัวร์เล็ก ๆ เพียง 6 คน คับแคบไปถนัดใจ แถมอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ทัวร์เราร่วมไปกับคนนำทางที่เป็นแขก (เป็นทั้งคนขับและมัคคุเทศก์) พร้อมกับผู้หญิงมาเลย์หน้าตาเจ้าเล่ห์อีกหนึ่ง นอกนั้นเป็นลูกทัวร์ชาติเกาหลี 2 ชาติออสซี่ 1 และชาติไทยของเราอีก 3 ที่แรกพาไปลงชมสถานที่สำคัญทางศาสนาอิสลามนั่นคือ MASJID JAME มัสยิดหรือโบสถ์ที่เราเห็นในกรุงเทพฯหลายแห่ง แต่ที่นี่ใหญ่ กว้าง และปกคลุมไปด้วยต้นไม้สวยงาม ทุกทัวร์จะต้องพามาเที่ยว มาถ่ายรูป คล้าย ๆ วัด-พระแก้วบ้านเรา แต่ความวิจิตรบรรจงสร้างนั้นคงเทียบวัดและพระบรมมหาราชวังของเราไม่ได้ ที่นี่ก็ยังคงมีอาชีพช่างภาพออกหากินเหมือน ๆ กัน อิสลามิกชนบางคนก็สวดกันจนหลับคาพื้นไปเลยก็มี ดูแล้วก็น่าหลับไปด้วยยิ่งนัก เสร็จ 15 นาทีก็ต้อนกันขึ้นรถต่อไป ทัวร์แบบนี้อยากจะลงจากรถบ่อย ๆ เหลือเกิน เพราะมันหาอากาศหายใจยาก โชคดีที่ถนนหนทางข้างนอกร่มรื่น ราบเรียบตลอด การจราจรไม่ติดขัดแม้แต่น้อย อาจเป็นช่วงบ่ายที่โรงเรียนและสถานที่ราชการห้างร้านยังไม่ปิด ฟ้าครึ้มฝนแต่ยังไม่ตก และโชคเข้าข้างที่มันไม่ตกเอาเลยตลอดทาง จึงมีความร่มเย็นพอประมาณ ถ้ากรุงเทพฯเพิ่มต้นไม้ใหญ่ ๆ ให้แน่นหนากว่านี้สักสิบเท่า บ้านเราคงเย็นกว่าเขาเป็นไหน ๆ

หลอดไฟ ริบบิ้น กระดาษสีวาววับถูกประดับไว้ตามราวสะพานบ้าง ต้นไม้ใหญ่น้อยบ้าง ทั่วทั้งเมือง ดูแล้วให้รู้สึกถึงการต้อนรับนักท่องเที่ยวจริง ๆ รถแล่นผ่านเข้าไชน่าทาวน์เล่นเอาน้ำลายไหลกันทั้งรถ เพราะทั้งเตาทั้งกระทะสองข้างทางนั้นควันคลุ้ง ฉู่ฉ่าน่ากินที่สุด อาหารแบบแปลก ๆ ที่บ้านเราไม่ค่อยได้เห็น ส่วนใหญ่เป็นขนมและก๋วยเตี๋ยว รวมทั้งของกินแบบชาวจีนฮกเกี้ยน ที่อาศัยอยู่มากมายที่นี่ ผลไม้หลากหลายชนิดสีสันฉูดฉาดจนอยากจะซื้อมาดู การจราจรติดขัดบนถนนช่วงนี้ แต่รู้สึกไม่หงุดหงิดเลย เพราะแต่ละปากพร่ำถึงของกินตลอดเวลา น่าแปลกใจที่เจ้ามัคคุเทศก์ไม่ยักจอดให้ลงชิมอาหารท้องถิ่นให้หายเหงา ขับพาชมจนลูกทัวร์น้ำลายจะนองพื้นอยู่แล้ว แต่ไม่เป็นไรหมายมั่นไว้ว่าค่ำคืนนี้จะมาช็อปไชน่าทาวน์เองก็ได้

ตึกสุลต่านอับดุล ซามัด

ไชน่าทาวน์
ย่านอาหารอร่อย

เหตุที่พี่แกไม่แวะนั้นก็เพราะมีสถานที่สำคัญอีกหลายแห่งที่กลัวว่าเราจะพลาดโปรแกรมอย่างรัฐสภา ออฟฟิศรัฐบาลอันสูงใหญ่ ตั้งเด่นเป็นสง่าน่าเกรงขาม แต่เราไม่ได้มีโอกาสย่างเหยียบหรอก เพียงแต่เฉียด ๆ เข้าไปให้รู้ว่า อ้อหน้าตาอย่างนี้นี่นะ Parliament โปรแกรมในเมืองก็คล้าย ๆ นอกเมือง เพราะเป็นรายการขับผ่านก็เห็นอย่าง **สนามกีฬาเมอร์เดก้า** สเตเดี้ยมที่ยิ่งใหญ่ สัญลักษณ์แห่งวันประกาศอิสรภาพจากการปกครองของอังกฤษ สนามนี้เองที่เปื้อนทั้งรอยยิ้มและคราบน้ำตาของนักกีฬาชาวอาเซียนเมื่อ ซีเกมส์ปีกลาย เจ้าของบ้านชี้ชวนด้วยแววตาชื่นชมเป็นหนักหนา อีกแห่งที่เราแอบชื่นชมของเขาก็คือ บริเวณ**พระบรมมหาราชวัง** (King's Palace) สงบ ร่มรื่น และน่าเกรงขามด้วยมาดของทหารรักษาพระองค์ จอดให้ชมข้างนอกเพียง 5 นาที ถ่ายรูปเสร็จสรรพก็รีบวิ่งขึ้นรถ เหมือนกลัวเขาจะจับเอา แล้วมัคคุเทศก์จึงมาเล่าต่อบนรถว่า พระราชวังนี้จะเปิดปีละครั้งหลังพิธีรามาดอน ให้อิสลามิกชนที่ถือศีลอดได้เข้ามาเฮฮาปาร์ตี้กัน โดยมีอาหารกินฟรี น้ำดื่มฟรี เรารีบถามว่าเขาจะมีอีกครั้งเดือนอะไร ก็ตกประมาณพฤษภา-มิถุนา อย่างนี้ต้องกลับมาอีกหนซะละมั้ง

นอกจากความโอ่อ่าของพระราชวังแล้ว ยังมีอาณาเขตอันกว้างใหญ่ของสุลต่าน และที่ที่พาเราไปทิ้งไว้นานที่สุดเห็นจะเป็น NATIONAL MUSEUM สถานที่รวบรวมเอาความเป็น**แห่งชาติ**ไว้มากมาย อย่างวิวัฒนาการเครื่องแต่งกายประจำชาติ พิธีแต่งงานที่เน้นมาก ศิลปวัตถุโบราณ พิธีสุหนัด ขลิบ "ไอ้จู๋" ดูแล้วเสียว เราออกมาข้างนอกดีกว่า อากาศท่าจะดีเพราะฝนเริ่มหยิม ๆ กำลังโรแมนติค ไม่รุนแรงนัก บ่ายห้าโมงกว่าแล้ว ถึงเวลากลับโรงแรมอาบน้ำอาบท่า แล้วจะให้แท็กซี่พาไปทัวร์ไชน่าทาวน์ต่อ ที่หมายมั่นเอาไว้ในใจเพราะอาหารพื้นเมืองเป็นสำคัญ และก็ได้กินของแปลกจริง ๆ อย่างที่เราเรียกเอาเองว่า "เย็นตาโฟแห้ง" แต่ลืมไปแล้วว่าภาษาจีนเขาเรียกอะไร เขาทำได้น่ากินมาก โดยเฉพาะขายเป็นจานใหญ่มหึมา เพียบไปด้วยผักบุ้งอวบ ๆ ลวก เต็มจาน โปะด้วยปลาหมึกแช่ชิ้นใหญ่กว่าปากอีกเกือบครึ่งโล โดยประมาณ ควันโชยกลิ่นหอมกรุ่นไม่ทันจาง ยกมาราดด้วยซอสพริกทั้งสีแดงและสีออกคล้ำ หน้าตาน่ากินเหลือประมาณ ยังขาดโรยถั่วลิสงป่นอีกอย่าง ที่นี่ครบเครื่องด้วยเวลาทำไม่เกิน 3 นาที ทันใจคนรอ ที่นี่จะมีลูกค้าหลักคือคนจีน นักท่องเที่ยวหลากหลาย ฝรั่งยังนิยมมากิน ส่วนใหญ่คนในไชน่าทาวน์พูดภาษาไทยพอได้ เล่นเอาปลื้มซะไม่มี

ยิ่งแผงขายเทปเปิดเพลงบังเอิญติดดินด้วย ชาวเราก็เลยชอบใจกันยกใหญ่ นึกว่าเดินช็อปปิ้งอยู่แถวสยามสแควร์ของขายที่นี่ดูไปแล้วคล้ายเอามาจากเมืองไทย ทั้งเข็มขัดเลียนแบบ นาฬิกาหรูหราที่ไม่เน้นราคา กระเป๋า รองเท้า เว้นอยู่อย่างเรื่องเสื้อผ้าแฟชั่นมาเลย์ตามคนไทยไม่ทันซะเลย เพราะคนส่วนใหญ่ยังยึดเอาชุดประจำชาติเป็นหลักในการแต่งกายอยู่ แต่เราก็หอบเอาความอิ่มและสบายใจกลับไปนอนฝันถึง**เกนติ้งไฮแลนด์**ที่จะถึงในวันพรุ่งนี้

หลายคนใฝ่ฝันที่จะโกยโชคบนดินแดนในรัฐปาหังแห่งนี้ แต่หลายคนกลับลงไปพร้อมฝันที่สลายเหมือนกัน "เวรกรรมทูเกนติ้ง" เหมาะแล้วที่ใครบางคนเรียกเช่นนั้น

ถนนสายสวย ช่องทางกว้างขวาง อำนวยความสะดวก บวกความสบายใจด้วยต้นไม้ดอกไม้รายทางที่สร้างลดหลั่นสองข้างทาง และยังเกาะกลางถนนตลอดแนวขึ้นเขา เพียงชั่วโมงเศษจากตัวเมือง ขับแบบสบาย ๆ ก็ถึงเกนติ้งแล้ว โรงแรมบนเทือกเขานี้มีถึง 3 แห่งให้เลือกพักเกนติ้ง รีสอร์ท, เกนติ้ง ไฮแลนด์ และโรงแรมเปลาหงี่ สำหรับเกนติ้ง ไฮแลนด์ จะเป็นที่ตั้งของคาสิโนเปิดบริการหลังสุด สูง 18 ชั้น มีบริการทุกอย่างเสร็จสรรพ ตั้งแต่ธนาคาร ไปรษณีย์ คลินิก และสถานบันเทิง คนไทยก็เป็นลูกค้ารายใหญ่ที่นี่เหมือนกัน แขกที่มาพักเกนติ้งจะนิยมนั่งรถลงไปกินอาหารทะเลข้างล่างที่รสชาติดีกว่าและประหยัดกว่า (ยกเว้นพวกหน้ามืดเวลาเสียพนัน จึงพึ่งอาหารง่าย ๆ ข้างบนที่โขกเจ็บเหมือนกัน) ขาขึ้นมาโชคดีที่ได้โชเฟอร์แท็กซี่ชาวจีนใจดีพาทัวร์ร้านอาหารรสเด็ด ปลาบู่นึ่งซีอิ๊ว กุ้งอบกระเทียม จึงเป็นลาภที่สะปากไปตาม ๆ กัน ไหน ๆ ก็มากับคนเล่นแล้ว อีกครึ่งวันกับครึ่งคืนนั้นหลังจากเช็คอินเข้าห้องพักแล้ว ก็ปล่อยให้ห้องหงอยอยู่อย่างนั้นเพราะเราสมัครใจเข้าไปหมกในคาสิโนที่แสนจะตื่นเต้นกว่า การเข้าบ่อนถูกกฎหมายของเมืองนี้คุณผู้ชายต้องหล่อหน่อย ไม่ผูกไทด์ใส่สูท ก็ต้องใส่เสื้อบาติกแขนยาวประจำชาติ สำหรับผู้ไม่

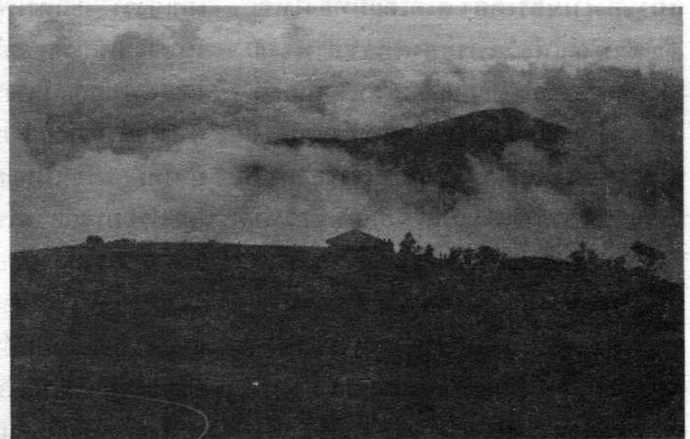
ได้เตรียมไปก็มีให้เช่าเรียกว่ารีดทุกรูปแบบ

แรก ๆ ไม่เคยเล่นก็ต้องสำรวจกันเล็กน้อย เครื่องเล่นที่เห็นเรียงรายรอรับอยู่ด้านหน้าตลอดถึงด้านใน และไม่เคยขาดคนโยกเลยก็คือ เจ้าโจรแขนเดียว หรือสล็อต-แมชชีน ที่ดูเหมือนจะได้เงินง่าย ๆ แต่เสียง่ายกว่า จะเร้าใจก็ตรงเสียงกราว ๆ ของเหรียญเงินที่กระทบกับช่องรองรับข้างล่าง ยิ่งไหลก็ยิ่งเพราะ มีทั้งเครื่องที่หยอดด้วยเหรียญ 20 เซนต์ 50 เซนต์ และ 1 เหรียญ เงินรางวัลก็แตกต่างกันไป เหมาะสำหรับคนดวงดี มีเค้าไม่มาก สำหรับคนเค้ามาก ๆ เขาก็จะพากันไปเล่นของใหญ่ที่ได้มากกว่า อย่าง คีโน มุมหนึ่งของบ่อน จะเห็นคนนั่งจดตัวเลขบ้าง หลับบ้าง เหมือนกับรอฟังการออกล็อตเตอรี่ ไฮโล สูงต่ำดำขาว ทัน-สมัยด้วยอิเล็กทรอนิกส์โต๊ะนี้จะถูกห้อมล้อมไปด้วยหนุ่ม ๆ หน้าเขม็งเคร่งเครียดพอดู ถัดจากนั้นก็เป็นโต๊ะเล็กโต๊ะน้อยที่มีเจ้ามือ (พนักงานแจกไพ่) เป็นผู้หญิงเขาเล่นแบล็กแจ๊ค ที่เหมือนกับการเล่นไพ่ป๊อก หรือยี่อิด แต่ละโต๊ะก็กำหนดเค้าไว้แน่นอนต่ำสุดหรือสูงสุด คนมีเค้าน้อยก็เลือกโต๊ะอื่น ๆ ได้ถ้าสู้ไม่ไหว แต่โต๊ะไหนโต๊ะนั้นเจ้ามือไม่เคยเจ๊งสักที แต่เจ้ามือสาว ๆ ก็ยังไม่วายหน้าตูมดุ ๆ เหมือนนัดกันไว้อย่างนั้นแหละ กลุ่มคนเล่น**ไตไซ** คล้าย ๆ รูเล็ตก็มากพอดู ทั้งผู้หญิงและผู้ชายนิยมเล่น และยังมีเกมเรียกเงินอีกหลายรูปแบบให้เลือก แต่เราไม่ค่อยสันทัดนัก เลือกบำรุงบ่อนด้วยการโยกสล็อตแบบเด็ก ๆ จะดีกว่า แรก ๆ ก็เงินเด็ก ๆ ก็โดนดูดไปหลายสิบเหรียญคิดเป็นเงินไทยหลายร้อยบาทเหมือนกัน แต่ชักดึกชักดวงขึ้นแจ๊คพ็อตไม่รู้ตัว หลังจากเข้าไปพักน่องที่ Fortune Corner ร้านอาหารของคนหน้ามืด แต่เป็นมุมโชคดีสำหรับเรารีเปล่าก็ไม่รู้ซี เพราะเห็นจะมีเพียงเราที่หน้ายิ้มระรื่น อยากจะบอกว่าไม่ใช่ เวรกรรมทูเกนติ้งเสมอไปหรอก แต่อยู่ดึกอีกหน่อยไม่แน่ สี่ร้อยเหรียญก็สี่ร้อยเหรียญเถอะ อาจจะกลับคืนเขาไปได้อย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวก็ได้

อากาศเช้าวันรุ่งขึ้นจึงทำให้เรายิ้มสดชื่นได้ แม้หมอกจะลงจัดมากเมื่อเวลาเกือบสิบโมงเช้าแล้ว มองถนนหนทาง และดอกไม้สีสวยแทบไม่เห็น ถ่ายรูปก็ลำบาก ลมกรร-โชกแรงเหมือนจะหอบหิมะลงมาอย่างนั้นแหละ แต่กลับกลายเป็นสายหมอกแทนหมอกที่หนาวชื้น จนหลายคนหงุดหงิด หาเหตุไม่ต้องเดินเที่ยว แม้กระทั่งกระเช้าขึ้นลงเขายังถูกพักงาน เพราะอาจเกิดอันตรายได้ เหตุการณ์เป็นใจให้พวกนักพนันที่หงุดหงิดอากาศแห่กันเข้าไปหาความอบอุ่นในคาสิโนต่อไป เจ้าของเขาฉลาดเลือกทำเลหากินได้เหมาะเหม็ง แม้อากาศยังเป็นใจให้ได้เงินอุดหนุนเพิ่มขึ้นอย่างไม่ต้องเสียค่าแรงให้ใครเลย

นี่ถ้าไม่ได้นัดรถให้มารับลงไปแอร์–พอร์ต ไม่ห่วงว่าจะขาดคนนำทาง คนขับรถดี ๆ คืนนี้รับรองว่าไม่ถึงสิงคโปร์เป็นแน่ ต้องแช่อยู่ที่เกนติ้ง ไฮแลนด์ ดินแดนแห่งความสบายใจที่ได้เสียเงินนั่นเอง

พบกันใหม่ในความสดชื่นอีกรูป-แบบหนึ่งที่เกาะสิงคโปร์

แบบนี้มีตลอดวันบนไฮแลนด์

ผลงานจากเงินอุดหนุนบนคาสิโน